

V.

NAGYHÉTI IMÁDSÁGOK.

A' hitetlen ha megtér útáról, megtartatik.
Ezek. XXXIII. 14.

Vasárnap reggel.

SZ. BESZÉD ELŐTT.

Szivünkig hatott ez órának megérkezése, nagy Isten, kegyelmes Atyánk! mert ezen kezdődik hosszú sora azon óráknak, mellyeken gyónást kell tartanunk vétkeinkről. Eljöttek vele a' komoly napok, mellyeken számot vessen veled a' megtántorodott lélek. Szomorú gondolatokba merülten állunk hát előtted, mint a' rab a' maga bírása előtt midőn lánczai közt könyörög bocsánatért; mert kevés pillanat után megcsendül igéd' szózata is, szemünkre vetve bűneinket, mellyek nyomják életünket, terhelik lelkünket. Enyhületet ad ugyan igéd a' hánykodó szivnek, vigasztalja a' szomorut; de annak, ki vétkeiben él, ki frigyedet megvetette, elhajlott törvényeidtől, rettenetes, mint alvó útasnak az éj mennydörgése; mert felkölti emlékezetünkben az alkalmazosságokat, mellyeket idvességünkre hatalmunkba adtál; de mi nem használtunk, 's mellettek is elestünk. Nyitva állt naponként előttünk a' természet, tanító intéseivel; megnyiltak időnként templomaid és hangoztatták *akarodat, melly a' mi megszenteltetésünk*; halottuk parancsolatidat; ismertük törvényeidet *mellyekbe életet adtál* — 's még is elestünk. Elestünk; mert nem hittünk az égi intéseknek; hittünk pedig a' világ csalárd ígéreteinek, 's gondoltuk, hogy ha mindenben követjük is a' testiség' tanácsát, — ha elfelejtkezünk is a' szülői intésekről, 's lelkünk jobb akaratát elfojtjuk sem vétkezünk. Elestünk hát gyermekkorunk' gondtalan álmaival, ifjuságunk' hazug reményeivel, 's az életgon-

dok' vétkes törekedéseivel. Midőn a' jelenlét nem csábitott el, a' múltak emlékével, vagy a' jövődönök bü-
nös számitgatásával terheltük idvességért titkoson epedő
lelkünket, mig az élet' vetése mellett szivünkben ki-
hajtott a' halál kárhozatos aratása.

Irgalomnak Istene! nyomja hiszen lelkünket igéd
dorgáló szózata: „*a' ki tudta úra' akarátát 's még is az
ellen cselekedett, sokra büntettetik*“ könyörgünk még is,
bocsásd meg tévedésinket. Idvezitőnk ugy igérte büne-
inknek bocsánatát, a' mint mü bocsátunk meg mások-
nak, kik ellenünk vétettek; de ne nézd mit tettünk
velek, hányszor fizettünk rosszal a' jóért, 's kerestünk
bosszuállást, hol szeretettel tartoztunk. Fedezd el a'
múltakat hogy többé vissza ne térjenek, lelkünket ke-
seríteni; vagy eltántoritni lépéseinket az idvesség útá-
ról. Frigyed' ragyogjon le az útakra, mellyeket büne-
inkel bésetétítettünk, 's igéd vezessen elhivattatásunk
céljához: hogy *legyünk szentek mint te, — 's teljesit-
sük rendelésidet éjjel és nappal*. Ne engedd hogy a' ba-
bonának, előitéletnek kétségei vagy a' bünös gerjedel-
mek' kevélysége elzárja az utakat, mellyeken igéd eny-
hületet, vigasztalást és mennyei üdvet szállit a' kese-
redett lelkekbe, 's világosságot a' bünök közt sötétkedő
szivekbe. Dorgáld meg a' lelket, melly nem jár útadon;
hiábanvalóért eped, tiltott örömet keres 's még sem
hiszi, hogy nem jó úton jár; nem hiszi hogy vétkezik;
's ha elesett is bünei alatt, felkél: hogy ismét vétkez-
zék. Öntsd ez erőt a' szülők szavába is midőn mag-
zataikat intik, 's a' gyermek' ártatlan tudakozódásaiba,
midőn a' tévedező öregnek szemrehányást teszen, — 's
a' vénnek panaszába is: midőn már meggyónt lélekkal,
kihült kebellet beszélük régi bótlásaikat a' figyelmező
unokáknak. Szent lelked által ebressz figyelmet minden
szivekben az élet' beszéde iránt, hogy az idvesség'
ohajtása foglaljon el töredelmességre minden keblet, 's
hallgassanak el a' kísértő érzelmek, mellyek annyiszor
biztatták hiába és csalták meg az erőtlenekeket; terjed-
jon pedig az evangyeliom' dicsősége a' bünüket meg-

bánt lelkek' enyhítésében, a' tévelygők vezérlésében, 's a' megtértek idvezítésében. A' Jézus nevében hallgass meg. Amen.

U. F. Hallottuk igédet szent felség. Felmutattuk áldozatul szivünk töredelmét 's fogadást tettünk a' szent életre. Tekints reánk. Áld meg a' gyülekezetet hogy idvességes gondolatokkal hagyhassák el hajlékotat. Engedd e' meggyödéssel távoznunk: *Ma idvessége lett ez háznak. Amen.*

Vasárnap déleesti órán.

Idvességünknek Istene, kegyelmes Atyánk a' Jézusban! — Bánatos szivel léptünk belől e' szent hajlék küszöbén. Nem azért hogy elődbe jöttünk; hanem mert mondja nekünk a' lélek, hogy itt olly felség eleibe borulunk, kit sokszor bántottunk meg, 's ezért lelke bennünk nem gyönyörködhetik. Atyánk voltál szent Isten! megtetézted rajtunk naponként szeretetedet; jókká és boldogokká akartál tenni, de mi sem jók, sem eléggé boldogok nem leheténk. Mert elhajoltunk útaidról, elszakadtunk törvényeidtől. *Vétkezünk mi és a' mi atyáink, a' népnek fejedelmei és vénei, 's nincsen ki feddetetlen lélekkel mondhatná magáról: tiszta vagyok minden bűntől.* Eltévesztve az út, mellyre boldogságunkat helyezted. Magunkba szállunk; 's többé nem keressük magunkon kívül okát a' közromlottságnak; mert bár milly sors nyomja e' földön az embereket, bár mennyi keserűség és zavar emészti a' házi 's társasági életet, azért nyomják ezek nagy részint a' világot, mert az emberek hiuk, kevélyek, ragaszkodnak a' földiekhez, irigyek egymáshoz, 's nem figyelmeznek örök rendeltetésökre. E' miatt szakadoznak a' legszebb összekötetések e' földön. Szülők és magzatok nem kimélik egymás sorsát, sem nevelik örömét, mert irigyek és gonoszok. A' páros élet' sorsosi nem biznak egymásban; a' polgári élet nem biztosít igazságos szerencsénben sem, mert elfoglaltak a' vétkes indulatok minden sziveket. Szövetséged megvetve az emberek között; 's

akkor is midőn világosság jött a' világra, az emberek inkább szerették a' sötétséget; mert cselekedeteik gonoszok voltak. Elfogyott a' kegyesség, el a' vallásos élet a' földről: nem hallik naponként teljes áhitatosság' szózata a' Sionról. A' kevés töredelmesek között képmutató lelkek mutatják fel kevély áldozatukat, kik ellen mint régen is panaszol lelked: *e' nép szájjal közelit hozzám, 's ajakival tisztel, de szive távol van tőlem, 's ámbár gondviselésed minden lépten szólit: térjetelek hozzám én is hozzálok térek — ne legyetek olyanok mint apáitok, kiket hívtam magamhoz 's szót nem fogadtak; még is egyik időszak a' másiknak, egyik nemzedék a' nyomába lépőnek adja által a' vallástalanság', testiség' és ellenségeskedés' szomorú tanítását, melly miatt felettünk is hangzik atyai lelked' panasza: ha ur vagyok, hol az én félelmem, ha atya, hol az én szeretetem?!*

Szent Atyánk! ha bár terhelve nyomják is e' gondolatok lelkünket, bár fenytve szólal is meg felettünk igéd, ragaszkodunk hozzád mint rémült csecsemő az anyai kebelhez. Ha fenyeget a' bánat és inség, kiben is bizzunk, midőn minden test meggyalázta az ő útát, 's a' ki legjobb is az emberek között, mint a' csipkebokor. Te vagy, megbántott Atyánk! te vagy reményünk, tarts meg, hogy el ne vesszünk. Elvesz az életkedv és vidámság, kihál a' jónak eszmélete a' lélekből, ha te nem fogod fel szenvedő néped' ügyét; *elvész a' nép is, mellyben nincs igaz tudomány, 's megrontja a' nemzeteket a' bűn.* De népek', birodalmak' és századok' vezetésében jelét adtad, hogy az igazakért megkegyelmezs a' sokaságnak. Tekincs reánk is könyörülettel. Vedd kegyelmedbe könyörgő népedet. Fordits el édes hazánkról 's anyaszentegyházunkról minden közinséget: ne szenvedjünk öseink' büneéért, sem fedelmeink' vétkiért vagy magunk hibájáért, mellyek ostorodat megnehezitnék népeden. Emeld fel a' mennyei váltság' dicsőségét, jelül: mellyre mindenek nézzenek, hogy a' tévedező lelkek keressék fel az evangyeliom' világánál a' közboldogság' útát, mellyet a' bűnök sötét

éjjelén eltévesztettek, 's a' társas élet mezeje teremjen békét, csendet és érdemeljen áldást hantjainkon; atyai lelked pedig, nézzen gyönyörködve a' földre, mellyen hit, emberszeretet 's a' szent frigy ereje szépíti a' közéletet, 's neveli a' magán élet' örömeit is. Szállj bé minden szivbe 's vizsgálj, és a' bűnöst dorgáld mig vissza tér a' jónak szeretete, 's hozzád ragaszkodás' szent ösztöne, vallásos buzgóság, áhítatoskodás, 's a' halhatatlan élet utáni epedés, — hogy mindenki gyógyuljon fel keserveiből: a' szülők 's magzatok közé jöjjön vissza a' szeretet, 's a' bizodalom az egymás szövetségében élők' lelkébe. A' hatalmas ne nyomja el a' gnenget, — a' gazdag ne csúfolódjék a' szegényel, az eszes ne csalja meg az ügyefogyottat; hanem mindenek, mint azon egy út' vándorai, azon egy mennyország sorosai: együtt és veled is éljenek békességben, egymást boldogítsák, téged' tiszteljenek, hogy érezzük testben 's lélekben is terjedni köztünk országodat. Adj minden szivnek elég erőt töredelemmel nézni vissza tévedéseire, — 's bölcseséget: kikerülni a' veszedelmet, melyben ők vagy atyáik megbotlottak; 's figyelmezzon minden sziv, hogy törvényeid diadalmaskodjanak az emberi indulatokon, 's *hitünk győzze meg a' világot*, melly a' menny polgárait annyiszor fosztotta meg az égi szövetség iránti engedelmességtől. Atyánk könyörülj rajtunk, és te is áldott Jézus, könyörögj érettünk. Amen.

U. F. Dicsőséged betöltötte hajlékodat, oh Isten. Enyhületet keresett lelkünk e' szent falak között, 's igédben megtalálta azt. Lelkesits tovább is, hogy *törvényeidet betölthessük: lehessünk szent néped 's te légy Istenünk. Amen.*

Hétfőn Reggel.

Hegyelemmel uralkodó mennyei felség! Érezzük törvényed erejét szivünkben. Érezzük hogy a' nem tiszta léleknek megvannak büntető érzelmei. Alig hangzott el tegnap igéd e' falak közt töredelmességre híván fel minden lelkeket, 's már szomorú gondolatok születtek

keblünkben. Így lepett meg az éj, melly habár csendes volt is körülünk, nem üzhette ki lelkünkben emésztő emlékezetét annak, hogy téged megbántottunk, 's minden pillanat eszünkbe juttatta: *miért szegitek meg az ur beszédét?* Igérted ugyan irgalmasságodat; 's tudtuk hogy *nem akarod egy bűnösnek is halálát, hanem megtérését,* de ez ígérel felett hangzik a' töredelmesség hívó szózata, mellyet annyiszor megszegtünk. Mert eljöttek a' napok bűnbánatra; de könny nem hullott a' bűnsebekre; menydörgött az élet' beszéde 's csak egy erőtlen sohajtás sem vegyült a' dorgáló szózatok közé, 's bűnösök maradtunk. Láttuk a' gonoszokat virágozni, szenvedni néha az ártatlant 's szivünkre tolult a' kétség szózata: *mi haszna hogy feddhetetlenségben töltsem életemet?* de ismét felderített ígéd: *boldog ki igazán viseli magát mindenkör,—'s az istentelen elvész az ő bűnében.* Hittük ezt 's bűnünket még is szerettük. Végig néztünk az élet' változatain; eszünkbe vettük a' gonoszt, ki mást rontva él 's láttuk hogy *romlás lett vége,* 's *reményei mint a' füst és pára* 's meggyőződünk, hogy *a' ki téged gyűlöl szereti a' halált;* de bűneink közt még is megmaradtunk. Kérdeztük ön sorsunkat, 's ez eszünkbe juttatta hogy midőn elhajoltunk útaidról, elhajolt tőlünk is a' boldogság ege, 's kiköltözött lelkünkben a' nyugalom, 's bár mennyit munkáltunk reméltünk, nem tiszta vágyaink közt boldogok nem lehettünk; egyik kezünkkel kibontottuk rabságunk köteleit, 's a' másikkal újakat fűztünk magunkra; mivel *a' jót láttuk és szerettük,* *de nem követtük, mert más törvénynek engedünk, melly indulatainkban volt 's rabul adott ismét a' bűnöknek.* — Voltak szebb pillanataink, midőn visszagondoltunk feddhetetlenebb napjainkra, mellyeken szándékos véték nem gyalázta lelkünket, 's eszünkbe jutott, milly szép sors a' tiszta lelkiség, milly nyugodtak voltunk akkor lelkünkben, ha éhezünk és szenvedtünk volna is; de ezek hatása is nyom nélkül tünt el lelkünkben 's töredelmességünk' pillanatán hagyott el a' jó érzet 's bűnösök maradtunk, 's pirulva hallottuk lelkünkben fenytő szó-

dat: jámborságtok csak olyan mint a' reggeli harmat és mint a' köd, melly reggel eloszlik.

Irgalmazz nekünk szent Atyánk! 's ha bár kínos tévelygésbe hozzák is lelkünket érzelmeink, emelj magadhoz. Ne szállj velünk perbe, ugy is töredékeny edények vagyunk; 's dicsőséged nagyobb megtartatásunkban, mint halálunkban. Add tudtára mindennek hogy tévedve van, ki azt hiszi, hogy nincs gondod a' világra, 's az emberekre, kiknek eleikbe kötelességeket szabtal, 's országod örököséivé fogadtál, — és azok is, kik nem hiszik hogy a' bűn veszélyt hoz, 's a' megszegett törvény megbosszulja magát, 's kiüzi a' nyugalmat a' szivből, mellyben ő nem lakozhatott. Egy távol világba, az halhatatlanságba helyezted ugyan rendeltetésünk' célját, ne engedd még is a' jelen élet szenvedéseit 's örömeit következés nélkül maradni; hanem legyenek azok útmutatók, mellyekben az elkevélyedett bűn szégyenüljön meg, a' megvetett kegyesség érezze égi jutalmát. Éreztesd a' jókkal az érdem benső nyugalmat mellyben a' sziv kétségei megcsendesülnek, 's kifejtik az örök jutalmak' édes sejditését. Mutasd fel a' megtévedt lelkűnek korunk' bölcseit, kik boldogul éltek 's haltak meg; hivd elő a' sirhantok alól is az elhunyt érdemesek' árnyék képeit, taníts meg nevökre azoknak, kik megérdemelték koruk' áldását 's az utódok jó emlékezetét. Vezesd az élőket és unokáinkat is azon sirokhoz, mellyek feddhetetlen porokat fedeznek. Mutasd meg a' háládatosság' szent emlékeit, 's a' hizelkedés elfoszlott borostyánait, hogy az olly keblek is, mellyek jutalmat keresnek a' jónak cselekedésében, büntetéstől félnek a' rossz cselekedetek' útján: tanuljanak feddhetlenséget, erős hiedelemmel lévén: *hogy azoknak a' kik jó cselekedetben keresnek dicsőséget, megfizetsz örök élettal; azoknak pedig kik megvetik az igazságot; búsulással és haraggal, — 's hogy e' földön is a' bűn fája bár milly messze és kevélyen nyújtja ágait, keserű gyümölcsöt terem. Nyisd meg pedig hitünknek az eget, hogy tudhassunk a' jövődől annyit, mennyi*

megtarthat a' kárhozattól, hogy e' töredelmességnek napjai győzzenek meg minden kétkedőt, mikép nehéz ígából menekül a' megtérő, 's ki jobb irányt veszen életének, nem csalatik meg reményében, melly nemes törekedésre biztatta. Segild a' jámbort szép törekedésében el nem csüggedni, 's a' töredelmest megválni tévelygéseitől, 's mind a' kettőt, ha megmaradnak e' hitben, emeld örök idvességre. Amen.

U. F. Taníts minket uram, hogy járassunk bölcs szível. Térj hozzánk és légy kegyelmes. Tölts be jóvoltaddal minden reggel, minden mi időnkben, hogy láttassék a' te hiveidben a' te dolgod, és dicsőséged, azoknak fiaiban. Amen.

Hétfőn estve.

Mennyei szent felség! Méltó bánattal látjuk eltűnni e' napot mellynek halálát hirdeté az estalkony' harangja; mert ennek lefolyt órái nincsenek többé azon pillanatok közt, mellyeket töredelmeskedésre engedtel nekünk. Eszünkbe jutott lelkünk' idvessége utáni epedése; eszünkbe: sorsunk' változékonysága és utosó végünk, 's im ott áll vétkeink sötét éjjele 's nem látjuk az útat, mellyen a' szebb hazába juthatnánk, 's fájdalomason szállnak vissza magókba gondolataink. Érezzük szivünk alatt a' jobb világ lételet, 's értjük frigyedből is hogy *mennyei polgárok vagyunk* 's örömet belé gondoljuk magunkat a' szép hon' dicsőségébe; 's mint a' lelkesült tanítványok, tudjuk hogy *jó minékünk ott lakni*; de az emelkedő lelket a' földiek' terhe alá nyomja, 's a' vétkezes indulatok' harczában elgyengült sziv nem bir emelkedni az idvesség magasságáig. Szeretnők a' következt; de irtódzunk az eszközöktől. Ohajtanók az idvességet; de nem, lemondani a' megszeretett bűn' csalárd ígéreteiről. Tiszteljük nevedet, de mint a' háládatlan Izrael, megtartjuk bálványainkat is; ezért nincs bünbánat, nincs töredelmesség, nincs megtérés, 's rabjai vagyunk vétkeinknek. Az apa vétkezni tanítja magzatát, mellyet idvességre keresztelt. Az ifju fellángol minden

jóra; de nem mond le bűnös örömeiről. Az öreg tanácsot ad; de maga bűnben tántorog, 's nem jut eszébe, hogy a' *ki nincs a' Krisztussal, ellene van, 's két urnak, neked 's a' világnak nem lehet szolgálni*, és képmutatássá válik tiszteleted; 's a' jónak szeretete szemfényvesztő szenteskedéssé. Hallottuk sokszor lelkünkben atyai feddésedet: *ha én vagyok az Isten tisztelgetek engem, ha pedig a' bálvány, kövessétek azt, kétfelé ne járjatok*. Felmondjuk néha tévelygéseinket előtted, de azokat nem bánjuk meg szívünk szerint, 's áhítatoskodásunk nem teremheti a' megtérés örömét; mert a' mi életünkben is *csak Isten szerint való bánat szerezne idvességre való megtérést*. Hisszük, Atyánk! hogy te mindeneket akarsz idvezíteni, 's nem szántál külön mennyországot a' föld' különböző égalju 's felekezetű lakóira; de kevesen keresik fel az utakat, mellyek ha terhesek is, örök dicsőségre visznek, 's minden szív saját bálványát imádja, saját indulatait követve epedez égi hazája felé.

Idvességünk Istene, ne tudd fel néped háládatlankodását, mellyben olly sokszor felejtkezik el rólad és saját idvességéről, 's nem tudja megbecsülni hogy részesse lett a' nagy váltságnak, mellyet Jézus vére pecsételt. Ha nem emlékezik is meg az ember a' kegyelemről, melly mellett sirhantja alól örök napfényre ifjadva kél fel, miután kialudta földi végálmát,—Atyánk, légy irgalmas. Ne zárd el tőlünk országod örömét; hanem mutasd meg azt, a' megtérőnek. 'S adj elég lelkiezőt minden hiveidnek hogy a' töredelmesség által jussanak el a' megtérésre 's annak dicsőségére. Irtsd ki minden szívből azt a' csalfa meggyőződést, mintha az önszeretet vagy példák által kiszépitett vétek nem nehezitné idvességünk' útát. Ne engedd felejtlenünk hogy a' tévelygés tévelygésnek marad, ha századok' példája kel is fel mellette, 's csak törvényeid' hű embere talál idvességet, 's remélhet e' földön is büntelen bődögságot. Te izented: *a' ki jó napokat akar látni, távozzék el a' gonosztól és cselekedjen jót, mert a' te szemeid az iga-*

sokon vannak, 's süleid azoknak könyörgésén, és orczád azok ellen, kik gonoszt cselekednek. Ne engedd hát magunkat önhittség' hű reményeivel ámittatnunk; de a' jónak szeretetét, 's a' szent akaratod' iránti hű ragaszkodás lelkét fejtsd ki keblünkben, hogy ez út legyen pályánk, mellyen czél felé fussunk, az ur Krisztusban való jutalom' elvételére. Erősíts meg minden kísértet ellen, hogy lehessünk hű bajnokai az örök életnek, 's ne engedjük e' hitet kihalni keblünkben, sem bé venni más tudományt, mint a' mellyet hagyott számunkra Jézus, 's ne legyen semmi érdek, ígéret vagy fenyegetés, angyal vagy fejedelem melly elszakasszon az ismerettől, melly mennyei pályába helyezett. Léptünk é ma e' pályán, szent Atyánk, te tudod, mi könyörgünk a' boszánatért életünk' tévelygéseire, 's e' nap vétkeire is, és lelki erőért: hogy e' nap elhanyaglásával haljon meg keblünkben a' bűnök' ingere, a' tévelygések' kevélysége, hogy ha még az éj után nap derül réánk, akkor legyünk új ember, 's szivünk töredelmesség' könnyeiben mosult szentség, 's az égnek tüköre a' földön. Távolíts el tőlünk minden keservet, és minden örömet melly éjünket nyugtalanitná 's ingadozóvá tenné hitünket 's reményünket, mellyeknek biztatásai közt várunk tőled enyhítő nyugalmat, 's idvességes felviradást. Amen.

U. F. Hozzád kiáltnak gyermekid nagy Isten! im gyónást tesznek előtted: A' mi bűneink vannak mi rajtunk, mi módon élhetnénk? 's ez aggodalmas lélekkel mennek szembe a' bizonytalan éjszakával. Szólalj meg nekik mint népedhez régen: Nem akarom a' hitlennék halálát, hanem hogy térjen ki utáról és éljen. Amen.

Kedden reggel.

Irgalmasságoddal teljes a' föld, oh Isten, 's hiszük: te tetted az ígéretet: hogy békességesen vársz, mert nem akarod, hogy valakik elveszenek hanem hogy minnyájon megtérésre igyekezzenek, — 's napodot felhozod mind a' jókra mind a' gonoszokra. Mert im elfelejtve

vannak törvényeid az emberek előtt, szövetséged megtapodva, akaratodra nem hallgatnak, 's még is új nap virad a' bünös világra. Hány kebelben talált a' kelő nap vétkekre hajlott szívet, hány bünbe merült hajlék felett kerültek el az élet osztó sugárok 's hányan bünösöbbség most, mint voltak az elenyészett nap' estvéjén, csak te tudod irgalmasságnak Istene! mi csak azt tudjuk, hogy irgalmas voltál minden gyermekeidhez. Dicséret dicsőség a' *kegyelemért, hogy nem vesztéd el őket, 's nem gerjedtél ellenük búsulásra; hanem megemlékeztél, hogy ők test volnának; olyanok mint az elemuló szél, 's adtál nekik még egy napot hogy megtérhessenek.* Mert ha az éj' halálos álmra szenderítsen szomorú és rettenetes lett volna a' sötét út, melly a' sirhalmak' kietlen országán ítélő széked eleibe vezet. Onnan is kegyelem és irgalom leng hiszen a' megváltottakra; de boldogabbak mi a' földi élet kinjai közt is a' holtaknál; mert ők többé meg nem térhetnek, nekünk pedig e' nappal is megnyújtottad a' töredelmeskedés drága pillanatait. Nem mindég érti lelkünk gondviselésed' titkát; miért engedsz életet a' bünösnek, ki nem becsüli törvényedet, nem szereti felebarátját, ellensége a' jónak, akadály a' boldogságnak, de hitünk mondja hogy *mindeneket akarsz idvezíteni, 's ez úton nem sietsz de el sem késele; 's ha bánattal illeted is az embereknek fiait, kegyelmes vagy,—hogy tudakozodjunk a' mi útaink felől 's térjünk meg te hozzád is, ha nem is,—együtt kell nevekedni itt a' konkolyoknak az aratás nagy napjáig.* E' pedig a' kárhoztatás, hogy nem keressük fel az utat, mellyet nyilvánvalóvá tettél idvességünkre. Bölcssek vagyunk a' világra, esztelenek az örökkévalóságra. Eltörted ifjuságunk' esztelenségeit, elnézed naponként bününket, 's mi elkevélyedve e' kegyelemmel, naponként beljebb merülünk veszedelmünkbe. Elbizakodásunkban meghiznak indulataink idvességünk' gyengítésével, 's nem birunk önerönken lépni mennyei hazánk felé.

Te fogd fel hát ügyünket irgalomnak Istene! te

hozzád térünk beszéded szerint: *vedd el a' mi gonosz-
ságinkat és légy kegyelmes 's áldozunk néked ajkainkkal;*
mert réánk szállott az ígéret szózata: *az időben ke-
restetik az Izraelnek büne; de nem találtatik, mert ke-
gyelmes leszek nékik.* 'S ez irgalom szerint haljon meg
keblünkben az o ember, 's támadjon új erő, új élet
a' kegyesség' gyakorlására. Vonj égi erővel magadhoz,
hogy kibontakozván lelkünk a' földi érdekek' szöve-
vényéből, mint újá született, siessen megkeresni földi
elhivatása' örök jutalmát. Oltalmazd életünket nagy in-
ségtől és nagy szerencsétől, mellyek lelkünkön erőt
vehetnének 's büneink között tartanának lenyomó ke-
serveik, vagy sátáni kevélység által. Könyitsd gondol-
kodásunkban, érzelmeinkben, és hitünkben is a' té-
velygő pályábóli menekedésünket. Jutalommal és bün-
tetéssel, vagy bár minek lehet ereje lelkünkön, fejts
ki állhatatos vágyódást az örök dicsőség iránt, hogy
lemondván a' föld' hiányos örömeiről, éljünk halhatat-
lanságunk elő örömében. A' szerint a' mint napjaink
elmúlásával közeledünk az ígéret' hazája felé, terjed-
jen a' szép kilátás az égiekre. Minden nap gyengítsen
meg egy vétkes indulatot, oldjon meg egy kötelet
azok közül, mellyek a' földhez kapcsolnak, hogy mi-
dön a' pálya' végéhez értünk, legyünk égi polgárokká
szentülve. Küldj számunkra követet a' holtak közül üd-
vezítő izenettel, nehogy a' veszedelem' helyére jussunk.
Még se! ihlesd lelkeddel hitünket, hogy keressük és
találjuk meg az örök élet' útait szövetséged' betűiben,
mellyekben irva hagyta idvességünket. Viselj gondot
réánk a' mai napon is. Táplálj testünkben; de ne en-
gedd felejtenuk, hogy *nem csak kengérrrel él az em-
ber.* Segits világi igyekezetünkben; de juttasd eszünkbe
foglalatosságaink között is hogy *egy a' szükséges dolog.*
Hogy mig földi szerencsénken munkálódunk, ne essünk
vétekbe, sőt egyenlitsük ki az utat, mellyen vigasz-
talás száll a' vallásos lélekbe, 's mellyen egykor át kell
szálnunk magunknak is az égi hajlékokba. Amen.

U. F. Igérted szent Atyánk! minden reggel megújulnak

irgalmasságid, és jó vagy azokhoz, kik téged keresnek. Im téged keresünk, éreztesd jóságodat és irgalmasságodat rajtunk mind örökké. Amen.

Kedden estve.

Szivünk' töredelmességével borulunk elődbe nagy Isten, kegyelmes Atyánk, 's adunk hálát e' napért, melly útját végezvén az éj sötétségébe merülni készül. Ennek haldoklásával éj borul lelkünkre is, a' bűnbánat sötét éjjele; mert miután a' nappal' lármája elcsendesül, 's elhunynak az emberi szemek, büntetőleg dobog fel a' sziv tévclygései érzetében. Bizalommal hajlunk meg ugyan előtted, midőn az emberektől elvonulva magánosan vizsgáljuk vétkeinket; de nagy a' lelkiesmeret' ereje: elrabolja örömeinket, megháborítja nyugalomunkat. 'S irgalmad' biztatása mellett is csak gyötrelmébe fáradt szivnek mondja a' megbocsátás szózatát: *nem kárhoztalak többé, de ne vétkezzél.* E' sötét hatalom hívja lelkünk eleibe a' szerencsétlen pillanatok, mellyekben átléptük törvényedet; az embereket, kiket megbántottunk, és tégedet, ki iránt annyiszor voltunk háládatlanok. Velünk van öröm óráinkon, nem hagy el keserveink között. Biztat jámbor törekedésünkben, rettegtég tévedéseink közt. Mindenütt 's mindenkor figyelmez útainkra. Hisszük hát nagy Isten! hogy törvényeid nincsenek elrejtve, és nyilván vannak az igaznak szívében, 's kik nem ismerik vagy megvetik is az igét, ő magok magoknak törvény, 's jelét adják, hogy a' törvény szívökbe beiratott. 's — minden lélek számot ad magáról te néked. — Áldunk e' megkülönböztetésért szent Atyánk, hogy akaratodat közölted velünk, 's törvényeidet nem rejtetted el lelkünk elől; hanem keblünkben, 's kívül rajtunk érthetővé tetted szövetségedet. De e' felmagasztaltatásunk érzete lett megaláztatásunk' fájdalma; mert éreznünk kell hogy nincs többé mentsége eltántorodásunknak. Tudtuk akaratodat 's még sem cselekedtük. Ismertük az

üdvesség' útait 's azokon nem jártunk. Éreztük hogy örök dicsőségre vagyunk elhiva, 's még is elmúló dicsőségért epedtünk; és sokszor szégyenített meg ama fenytő ige is: *a' ki tudna jót cselekedni 's nem cselekszik, az olyan ember bűnös.* Nem rejtezhetünk el hát bűneink' érzete elől; mert velünk jön az, 's ha nem emlited is vétkünket, mondhatjuk: *hallám a' te szódat és megfélemlém.* O de mi hallottuk is: *ha jót cselekszel nem léssesz é kedves, ha rosszat cselekszel bűnöd nem megmarad é?* hallottuk; de mint út félre esett mag, ez ige bennünk gyümölcsöt nem termett.

Atyánk! légy irgalmas nekünk. Ne büntess te is, büntet lelkiismeretünk; légy irgalmas. Szánd meginségünket, midőn vétkeink zavarba hozzák érzelmeinket, elgyengítik reményünket, 's elűzik lelkünk nyugalmat, és nem marad a' földön egy maroknyi hant, mellyen nyugtot remélhessünk. Szánd meg e' szenvedését gyermekeidnek. Szállítsd lelkökbe irgalmad malsztját, hogy a' töredelmességben tisztult szív tekintsen édes hittel reád, bizzék áldásaidban 's ne csüggedjen el üdvessége felől. Ne engedd azonban: a' világnak bölcsessége, vagy a' testnek kívánságai által meggyengített ní lelkünk' erejét, hanem legyen az mindig fénye a' törvénynek, ereje a' jobb akaratnak, 's vezére egész életünknek. Legyen őrzője szabadságunknak, melly széppé teszi jó tetteinket, 's mellyet annyit kísértenek a' vétkes kívánságok. Ne engedd felejtenuk: *valaki bünt cselekszik szolgája a' bűnnek, 's nem szabados többé,* hogy törekedjünk függetlenek lenni e' sötét hatalomtól, 's urai mindig indulatainknak. Éreztesd mindig, hogy akaratod keblünkbe oltatott, hogy midőn talán az élet nem kötelez is, cselekedjük tetszésedet, 's keressük mindenkor evel a' nyugalmat; 's akkor is midőn talán jutalmat nem látunk tetteink nyomában járni, a' világ megvét az örökkévalóság a' távol' homályában mereng: *dicsekedésünk lehessen lelkünk esméretének bizonyysága hogy tiszta volt életünk.* — Adj segedelmet az élet' kívánságaival megegyezőleg

élnünk, hogy keressünk igazságos úton kenyeret, örömet és mindent, a' mi réánk 's a' miéinkre tartozik, mindezek felett pedig, *lelkiesméretünk legyen botránkozás nélkül való előtted 's az emberek előtt is.* A' következő éjen légy őrizője az alvó világnak. Mondtad ugyan hogy *szenteidet őrized 's nem hagyod el,* — 's *az igaznak leszen békessége;* de lelked ereje által szentíts meg, 's tégy méltokká minket is oltalmadra. Lelkiesméretünk fájdalmát enyhítsd biztatásoddal, hogy az éj' csendességét körülünk semmi meg ne háborítsa, 's annak enyhítő homályában testünkkel együtt lelkünk is találjon nyugodalmat. Amen.

U. F. Bételt rajtunk Atyánk ígéreted; mert te mondád: *Adom az én törvényemet ő beléjék és az ő szivekbe írom be azt.* Érezzük e' törvényt keblünkben, de nem mindig teljesítettük annak parancsolatit. Fedezd el vétkünket fogadásod szerint és mond lelkünknek: *megkegyelmezek nékik, és az ő bűnükéről többé meg nem emlékezem.* Amen.

Szerdán reggel.

Atyai kebledbe gyónjuk vétkünket, mindenható felség, nagy Isten! mert bizunk irgalmadban, melly e' nappal ismét megújult, 's tudjuk hogy a' benned bizókat nem bocsátod el vigasztalás nélkül, és *a' hitetlenek is ha megtér az ő útáiból, élete leszen.* Megnyitjuk hát szívünket előtted, felmutatjuk életünket; de elpirulva: miért nem vagyunk tiszták és feddhetetlenek. De te tudod, milly erősek a' föld' kötelei, mellyek közé helyezted mennyei polgárságunkat, 's mellyek közül annyi nehézséggel szabadul a' lélek. Mindent tettél idvességünkért 's nyugtató érzettel mondhatod felettünk is: *mit kellett volna még cselekednem, a' mit nem cselekedtem volna veletek.* Lám erkölcsiekre eszmélő lelket hoztunk keblünkben a' világra, idvesség' korában születünk, mert Jézus' anyaszentegyházában hangzott el első sirásunk. Körülfogtál gyermekségünk óta törvényekkel 's parancsolatokkal; de a' világnak szeretete, a' földiek' csalfaságával fogott kezét érettünk, 's elveszett

ártatlanságunk; mert a' testnek kivánsági szüntelen vétkeznek lelkünk ellen. Éreztük hogy a' világ barátsága gyűlöletes előtted; de hittünk a' világnak midőn zavarhatatlan örömet ígért, hittünk indulatainknak midőn ellened békételenségre vezettek, 's parancsolátidat vissza utasították: kemény beszédek ezek, ki hallgathatná. De eltűnt már a' tündér boldogság' öröme 's bánat fogja szivünket miért hajoltunk el tőled, miért hagytunk el téged élőviznek kútfejét, olly kútakért mellyekben nincs idvesség vize. Hisszük már hogy vagyon olly út, melly jónak látszik az embereknek szeme előtt, 's mellynek vége a' halálra viszen. Tévedezünk már az élet' pályáján. Ragaszkodnánk az emberekhez; de őket megbántottuk. Folyamodnánk hozzád; de itt megsértett törvényid állanak ellentünk. Mindenfelől környül vettek az halál félelmei; belől félelem, kívül harcz: nyugalom sehol, 's érezzük botlásaink közt hogy a' ki setétben jár nem tudja hova megyen. Czélt vesztett életünk; mert földiekben kerestük a' boldogságot. 'S csalódásaiba fáradt keblünk fájdalmason sohajtja: Vajha valaki azt cselekedné, hogy ollyan lehetnék, mint midőn Istennek társaságában éltem, 's igazság és ítélet ékesité fejemet!!!

Te irgalmasságnak Istene! te cselekedheted, hogy a' megigazulásnak teljes örömevel élhessünk. Méltók nem vagyunk hogy gyermekeidnek neveztezzünk, mert vétkezünk ellened; de irgalmad gazdagsága megdicsőülhet felettünk. Bocsáss meg nekünk. Irtsd ki lelkünkben a' világ' szerelmét, melly ellenségeiddé tett, meggyőzván minden hívőket, miként semmit nem használ ha az egész világot megnyertük is, ha lelkünket elvesztettük, hogy szeressük azokat, mik életünket szépítik, kötelességeinket könnyítik; de ne vétkezzünk. 'S midőn a' világ újuló és avuló változásai közt ezer kísértetek tolongnak körülünk, juttasd eszünkbe, hogy a' napok gonoszok 's vigyázzunk és imádkozzunk, ... 's az idvezülés' alkalmatosságát árron is vegyük meg. 'S ígérjen bár mit az elhízott testiség törvényeid ellenében, emlékezzünk meg hogy inkább kell engednünk Istennek, mint a' világnak.

E' mai napon is adj elég erőt megvívni az élet' bajaival, hogy őrizzük hiven a' reánk bizottakat, javainkat kedveseinket 's kötelességeinket; de *mindenek felett szívünket, mellyből származnak az életnek cselekedetei.* Legyen pártfogásod minden emberi intézeten, mellynek rendeltetése az, hogy az emberek általa jobbuljanak, az érzések, izlés és remény szelidüljen, 's könnyüljön az égnek úta. Figyelmeztess ezért minden lelket, hogy azok a' szép ígéretek, mellyekkel a' vallás életünket környül fogta, azért maradnak teljesítetlen; mert nem tiszta kezekkel nyúlunk utánok, 's küzdelem nélkül akarunk győzni 's vetés nélkül aratni, ... hogy e' nehéz vád alól szabadítsuk ki a' kórt, mellyben élünk, szépsítsük személyes tetteinkkel a' nemzetet, mellynek tagjai vagyunk, 's a' nyomunkba jövő nemzedéknek könnyítsük meg az idvességet. Kevesítsd az időkor' gyengeségeit; akadályozd bűneit, hogy a' pénznek szerelme, a' mennyeieknek megvetése, a' kevélység, hűtlenség 's hiuság' ezer nemei költözzenek ki a' szivekből, — 's a' vallásosság, felebaráti szeretet 's nemes tettek utáni epedés foglaljanak helyet a' törvénynek hajlékiban, imádságunknak helyén, 's a' jámbornak titkos szobájában, 's szívében is. Amen.

U. F. Imádkoztunk szent felség 's vallást tettünk bűnünkről, bocsáss el avál a' vigasztalással, mivel kedvelt szolgádat régen: kedves vagy Istennél. Amen.

Szerdán estve.

Bűneinkről emlékezünk e' napon, szent Isten, 's látjuk mitly nagyok a' te irgalmasságid, mellyeket cselekedtévelünk, életünknek napjaibun, mert ámbár dicsőséggel 's tisztességgel koronáztál meg a' teremtésben, vezéreltél ifjuságunktól fogva; még is rabjai lettünk a' világnak, elhajoltunk utaidról, 's csak irgalmad gazdagsága tartott meg mind eddig. Nem menthet meg e' kárhóztatástól hiuságunk, mellyben jóknak hittük magunkat; nem kevélységünk, melly nem ismeri magát bűnösnek.

Erőt vett a' lélek, 's meggyőzött hogy nem vagyunk jó útban 's megcsaljuk magunkat, 's nincs igazság bennünk, ha azt mondjuk hogy nincs bűnünk. Voltak hiszen nekünk jobb napjaink is, mellyekben szeliden derült felettünk az ég, vidámság volt keblünkben 's lelkünk tiszta mint fellegettelen nap, nyugodt mint lármátlan éjszaka. Mellyeken neved nagyvá lett előttünk, törvényeidet tiszteltük, hittünk örök életet, 's jutalmat és büntetést a' siron túl. Ezek idvességünk' napjai voltak. Rövidek valának pedig e' napok; 's a' jónak eszmélete lelkünkben mülékony, mint szélvészben repkedő fellegnek árnyéka. Visszatértek korán a' világ' szerelme, 's az égiekről elfelejtkezés keblünkbe, és kik egy pillanatig üdvességnek bajnokai birtunk lenni, tévelygéseink hosszú sora nehezíti végünket. Sokszor szólalt meg a' lélek felettünk: *jól indultatok, ugyan mi tartoztatott meg?* 's egy egy mély sohajtás felelt: *a' lélek kész, de a' test erőllen.* 'S ez erőtelenség' hatalma elborította a' földet. Az emberek egymást rontva, egymást akadályozva mennek által az életen, 's minden lépten felmerül az evangeliom' aggodalmas szózata: *mikor az embernek fia eljövend, valjon talál é hitet a' földön?* mert lám a' nap azért látszik felkelni egünkön, hogy számba vegye az embereknek bűneit, 's azért hanyatlik el, hogy egy más vidéknek beszélje meg: mennyire vagyunk töled eltévelyedve. A' kik epednek az égiekért, irtódnak a' darabos út nehézségeitől, melly a' menyeiekre viszen, 's ha bár ama nagy napon sokan mondják is: *Uram, Uram, nem mind látják meg a' mennyeknek országát; mert nem cselekedték a' mennyei atya akaratját.* Nyomja terheli a' vallásnak e' nagy panassza lelkünket is, 's e' szomorú gondolatok között kell szembe mennünk az éj' setéségével, melly úgy is barátja a' bűnöknek, 's szülő anyja a' félelmeknek.

Mindenható felség! *könyörülj rajtunk beszéded szerint.* Te mondottad: *a' ki megvallja bűnét és elhagyja azt, irgalmasságot talál.* Meg valljuk a' miénket, elhagyására pedig adj erőt, hogy irgalmad' dicsősége szál-

jon reánk. Tudod erőtelen edényekbe rejtetted a' kincset, mellyet keblünkben hordozunk, — *akaratumk van a' jóra, de hogy azt tehessük nem mindig vagyunk erősök; mert a' test a' lélek ellen törekedik.* Erősíts hát kegyelmed' égi malasztjával, hogy győzedelmesek lehessünk. Tégy bölcsékké az idvességre hogy az élet útában ne csak a' kárhozatos örömekeket, hanem az idvességes keserveket is tudjuk felkeresni. Ne számítsuk csak azon gyönyörüségeket, mellyekkel a' vétkek kínálkodnak; hanem ismerjük reá a' csalárd tünemények közt a' szenvedésekre is, mellyek nem maradnak el azoktól, kik eltérvén az igazságnak útaról, önindulataik szabadságában élnek. Küldj világosságot Jézus' igéreteiben hogy *a' setétségben helyezettett nép 's kik az halál árnyékának tartományában járnak is, lássák 's találják meg az utat, mellyen a' kegyes élet befoly az emberiség' dicsőítésére 's az örök üdvesség' megnyerésére.* *Alábbvalóvá titted az embert az angyaloknál,* tehát ha helyzetünknel fogva nem lehetünk is angyalok, ne engedd hogy egyik ember a' másiknak, 's mindenik önmagának is ördöge legyen, hanem lépj közikbe hogy egymást ne bántásák 's vezesd fel lelköket elmélkedéseikben égi hazájokba, hogy onnan hittel 's szeretettel szállva vissza a' földre, egymást boldogítsák. Fejts ki lelkünkben idvezítő emberismeretet, hogy szeressük inkább feddő ellenségünket, mint csábító barátunkat; higgyünk azoknak, kik jutalomról beszélnek ha jót teszünk, nem pedig azoknak kik azt mondják, hogy hiába mossuk ártatlanságban kezünket. Magunkat *is ítéljük meg hogy te szelídebben ítélj.* Ne ámitsuk magunkat olly erkölcsel, mellyel nem birunk, sem olly reményekkel mellyekre méltók nem vagyunk. Midőn kevélységünkben magunkat feddhetetlennek hisszük, add tudtunkra: *bizony te nem féled az Istent.* Midőn nemes eszmélet kél lelkünkben, ne engedd azt elcsüggednie; hanem biztasd: *jól vagyon hű szolgám több bizatik reád ezután,* hogy idvességünk legyen bizonyos és megtartassunk az idvességre a' reánk boruló éjen is. Amen.

U. F. Kegyelemnek Istene! im az est alkony' homályából leng felénk frigyed szózata: *Még kevés ideig világosság vagy on veletek: járjatok mig világosság vagy on, hogy a' setétség el ne foglaljon titeket.* Segélj hát, hogy e' nap' hátra lévő pillanatiban szedjük rendbe magunkat, nehogy 'a' setétség hatalma erőt vegyen hitünken. Amen.

Csötörtökön reggel.

Aldunk, dicsőitünk kegyelemnek Istene! hogy e' nap' felderítésével is tetézted rajtunk gondviselésed' szereteted' számlálhatatlan jeleit, mellyek életünk' első órájától a' jelen pillanatig, sőt születésünk előtt körülünk álltak, mint dicsőséged' zálogai. Már a' teremtésben kitüntetted az embert a' föld más állatai felett. Nagyra képes lélekkel áldottad meg, boldogságba helyezted, 's törvényeidet kebelébe írva bocsátottad az élet' sorsára. De az ember e' megkülönböztetést megérdemelni, uraságát hordozni nem bírta, és vétkezett. Vétkezett és szenvedett, szenvedett mert fennebb becsülte saját bölcseségét akaratonál. Nem hitt szódnak, indulatait követte, 's már csak kegyelmed, irgalmad által tartathatik meg. E' tehát a' mi kárhoztattatásunk is, hogy *te az embereket jókká alkottad, 's ők kerestek magoknak hiábanvaló gondolatokat, — 's türedelmed bátrakká teszi, hogy gonoszt cselekedjenek.* Megszólalt ugyan időről időre atyai lelked, 's kijelentette, hogy nem szereted a' tévedezőknek útait; ígéreteiddel, fenyegetéseiddel megakartad tartani a' feddhetetlen élet' boldogságában; ők elébb becsülték a' bűn' szédítő örömeit, a' nyugodt lélek' dicsőségénél. Időkor világi szerencse 's társasági helyzet sokszor változtatták el, rontották 's újra alkották az erkölcsi élet' törvényeit számunkra is; de az erőtelenség, melly kezdetben édent vesztett, megmaradt keblünkben. Nem hajlunk meg ugyan bálványnak mint egykor őseink, és *tudjuk hogy a' bálvány semmi 's Isten csak egy van, sem hiszünk más Krisztust mint a' ki érettünk megholt, és feltámadott:* de indulatainkban újabb újabb bálvány születik, mellyek levonnak

töled; *elfogyasztották szenteidet, el hiveidet is a' földről.* Nincs kegyesség néped közt. Népetlenek templomaid az áhítatosságra szánt órákon is. Ki alamizsnát oszt, emberek előtti kedvességet keres. A' nagyra törekedés' lelke erőszakossá vált, 's a' szeretet képmutató; mert a' mi jó van a' lélekben, azt is elváltoztatta a' világ' szerelme. És a' bűnök elrejtették rettenetességöket, 's szelid képpel járnak az emberek között, 's *báránynak öltözött farkasok a' hivek seregében.* Csalárd a' szív is *mindenek felett, — 's midőn kívánságaitól megcsalattatott, kísértelbe esik.*

Szent Atyánk, e' pillanat, mellyen töredelmességünk' érzetével kerestünk fel, ártatlanságunk' maradványa, ne engedd hát következés nélkül maradni áhítatoskodó érzelmünket, hanem önts lelki erőt belé, hogy jobbulásunk' dicsősége kíséren ki a' szent küszöbön. Vezesd lelkünk eleibe az eseteket, mellyekben valaha a' tévedt lélek magát megbüntette, hogy kerüljük ki a' lélek e' gyötrelmeit, meg lévén győződve, hogy a' melly tett büntetést vont maga után atyáink' idejében, hasonlót fog tenni, unokáink' korában, 's hol ifjuságunkban megbotlottunk, vénségünkben is veszély vár réánk; hogy e' szerént legyünk okosokká mások szenvedésein, 's bölcsekké saját bolondságunkon. Vezérünk legyen igéd, melly mint az égi fény népedet, vezessen mennyei kanahánunkba. Ségits jó lelkeddel, hogy életünk legyen hitünk' igazolása, 's *szövetséged idvezítő beszédi mindenkor szívünkben, 's rendeléseid szemünk előtt, — és tanítsuk meg azokra az utánunk maradó nemzedéket, 's szóljuk azokat, midőn házunkban ülünk, mikor úton járunk, lefekszünk ágyunkba, vagy felkelünk.* Tanítsanak meg ezek alázatosságra, melly ereje a' töredelmeskedő szívnek, 's nem engedi elfelejtenünk, hogy *ha mindent tettünk is a' mit a' törvény parancsol, haszontalan szolgálunk; tévedésünk' óráin pedig magunkba szállva törődhetünk: én gyarló, kicsoda ment meg emgem bűneimtől.* Irtsd ki keblünköl az idegen isteneket, a' vétkeket, hogy azoktól tisztán

emelkedjék lelkünk naponként hozzád, és a' melly láb egyszer e' szent földöt mellyet magadnak választottál, tapodta, többé ne fusson az élet' esztelenségei után; a' kezek, mellyek töredelmességre összetéve emeltettek feléd, vétket többé ne miveljenek, 's a' szem, melly itt dicsőséged érzetébe merült, ne legyen többé bünvezér. 'S midőn talán csekély érdemünk' érzetében elhitegnők magunkal, hogy már nincs hija idvességünknek: figyelmeztess önfeledésünk' pillanatain: *az embernek hiszen minden úta igaznak látszik szeme előtt, de az ur vizsgálja a' sziveket*, — hogy törekedjünk tökéletesek lenni, 's idvességre méltók, mint szenteid. Ha csak egyet lépendünk is ma e' nagy czél felé, gazdag jutalma lesz az hitünknek. Segits Atyánk e' szép kihívásnak megfelelnünk. Segits minden jóra. Amen.

U. F. Új napot érénk szent Isten! 's a' reggel' fényével sugárold körül hitünket, hogy emlékezzünk meg: *ideje van az álomból felserkennünk*, — mert most közelebb van hozzánk az idvesség, és e' szerencsénket tudjuk felhasználni lelkünk' idvezítésére. Amen.

Csötörtökön estve.

Igazak és tökéletesek a' te útaid oh szenteknek királya, — igaz a' te ítéleted; mert ki ki mind az ő úta szerint találja a' mit keres, 's kedvesek nálad kik útjokban tökéletesek; de azoknak kik tőled elhajoltak, rettenetes a' te neved. Lám irgalmat, 's bünbocsánatot hirdetett nekünk hitünk' fejedelme Jezus, 's még is szent borzalommal borulunk elődbe könyörgésre; — e' napon is megtartottad, tápláltad életünket; de e' megtartott élet belső szenvedések közt eped: miért nem dicsekedhetünk lelkünk' tisztaságával. Mert tudjuk mekkora a' te hatalmad 's ítéletedet megakadályozni nincs erő, mennyen sem földön; mert te vagy az egész világnak ítélőbirója 's midőn általmészsz a' népek és birodalmak felett a' hatalmasoknak arczaik megszegyenülnek mert a' fejedelmeknek is személyét nem válogatad. A' kovályeket

elveszted, hogy hiábanvalóságuk alá temetkezzenek. Nagy és hatalmas vagy Isten mikor igazán itélsz és rettenetes, mint dicsőséges, midőn irgalmasságot cselekszel. És e' szó: „igasság“ mindig rémitően villan meg elsötétült lelkünkben mint cikázó villám a' szomorú fellegen. De nem kél még is panasz lelkünkre, mert *te előnkbe adtad mind az áldást, mind az átkot — az áldást hogy engedjünk törvényednek, az átkot hogy meg ne szegjük azt*; de mi megvetettük szent intézetet 's törvényeiden kívül keressük az életet, és nem találtuk azt. Eltelnek hiszen tőlünk is a' tévedések napjai, 's miben a' gyermek gyönyörködik, nem talál örömet az ifju. Ennek hiu vágyait sok tekintetben meggyülölte a' vén. De érezzük a' kárhoytatás' terhét, miért várjuk megtérésünkel az időt, midőn a' bűnök hagynak el 's nem mi őket. Nincs életünknek egy szakassza is, mellyben nem volna okunk félelemmel tekinteni reád 's gondolni utosó végünkre, hol a' sírók éjelét igazságod' diadalma fogja kivirasztani. Imádunk igazságod' pompájában is szent Atyánk, mert nekünk ennek rettenetességét is enyhíti irgalmad' ígérete Jezus' evangeliomában. Imádunk mert e' nélkül erejét vesztené hitünk, ha nem remélhetnénk türesünkre, méltatlan szenvedéseinkre jutalmat, sem vigasztalást az életben, midőn látjuk hogy az emberek itt egymást kevélyen bántják, kesergetik 's azt hiszik nem lesz számadásuk.

Mutasd meg az ilyeneknek magadat szent felség' igazságod' teljes fényében, hogy térjenek meg, 's legyenek méltók idvességre. Nekünk pedig bűneinket bocsásd meg, mert *ha igazat véssz senki nem élhet jóvotoddal*. Szelidítsd meg hát réánk nézve igazságodat idvezítő kegyelmeddel. De ha e' kegyelem elkevélyitendene, ám éreztesd igazságodat itt e' földön, nehogy majd az örök hon' boldogságát veszítsük itteni nyugalunkért. Ez egy meggyőződést pedig: hogy *igazán itéled a' világot*, ne engedd kitörlődni lelkünkben, hogy keressük az igazságot 's éhezünk azt és szomjuhozzuk minden dolgainkban, 's *ítéljük meg magunkat, hogy tö-*

led keményen ne ítéltesünk. Terjeszd ki pedig az igazság' diadalmát a' föld minden népeire 's azoknak minden gyermekeire, hogy *mindenki cselekedje másokkal azt, mit akarna hogy más is vele cselekedjék.* Senki ne váljon a' maga életével, gondoskodásával, érzelmeivel vagy cselekedeteivel embertársainak terhére, hanem a' szeretet legyen uralkodó mindenütt. *Szolgáltass ítéletet az özvegynek és árvának.* Adja meg mindenki a' *miről másnak tartozik.* A' munkásnak kenyere, a' tőrőnek enyhülete ne maradjon ki életőkből, hogy *ismerjenek meg téged igaz Istennek lenni,* 's örömmel töltsék bé törvényeidet. Akadályozd meg országod' ellenségeit, kik rosszra tanítanak másokat, elvonnak valakit útaidtól, botránkozást szereznek azoknak lelkében a' kegyes élet' akadályozására. Segítsd pedig azokat, kik igazságot hirdetnek a' népnek; szóval és tettel azon vannak, hogy szépüljön a' világ az emberek által, 's az emberek a' magok jó cselekedeteik által, 's mint ígérted, ki egyet megnyer országodnak országod' dicsőségének legyen sorsossa. De oh sz. Atyánk! midőn e' könyörgésünket nyújtjuk elődbe fájdalom szomorítja lelkünket hogy magunkra kérjük büntetésedet, mert ha bár a' hívők' seregéhez számítjuk is magunkat keserít Jezus szemrevetése: *Tiszták vagytok, de nem minyájan.* Éreztesd hát igazságodat; de ne vond meg irgalmadat. Irigalmasságodban is segélj szemünk előtt tartani igazságodat, hogy soha ne felejtjük: *ha meghosszabbítaná is Isten életét a' bűnösnek, az istenfélőknek leszen jól dolguk,* és törekedjünk irgalmad által eljutni; de életünkkel meg is érdemelni a' mennyeknek országát. Igazságod legyen oltalmunk az éjben is, hogy senki ne merészeljen mást háborítani, 's éldelhesse minden jámbor, megérdemlett nyugalmat. Amen.

U. F. Hallottad könyörgésünket Isten! Ismered szükségünket, mellyek életünkkel összefüggenek. Bémutattuk bűnbocsánatérti esedezésünket, bocsáss el azon vigasztalással, mellyel szent fiad a' nála vigasztalást keresőt: *Legyen a' te akaratod szerént.* Amen.

Pénteken reggel.

Im szeretetnek Istene, kegyelmes Atyánk! éj borul 's megint kivirad; de lelkünkön mind csak gond — a' bűnbánat' szomorú gondja ül. Legyen bár derült a' világ körülünk, bánat ül lelkünkön. Mégis háládatlan barátság a' bűnöké, örömet ad, hogy hosszason aggodjunk utánna. A' te törvényed ör lelke ez bennünk, Atyánk, hogy bánjuk meg tévedéseinket, 's minden illy töredelmes pillanat akadályozzon a' vég elmerüléstől. Érezték ezt minden időben a' népek' szentei, kik nem hittek is a' krisztusban, 's keresték az útat, mellyen bűnbocsánat' vigasztalását reméltek. Engesztelő áldozat alatt hevültek a' népek' oltárai, illatos füst lebegte körül templomaikat. A' füst alatt rémült képü bűnös áldozott, 's félve nézett hozzád; mert ez egyet tudta rólad, hogy *emésztő tűz, 's erős bosszuálló Isten vagy.* Megáldozta javait, meg magzatit, mert azt hitte, hogy az elégtévő keserűség kedves előtted. Még is nagy a' te szereteted hozzánk szent Isten! Istene voltál ugyan eleitől fogva minden kornak, minden nemzetségnek; boldogabbak mű még is azoknál; mert megkönnyitetted töredelmességünk' útát; *nem kívánsz tőlünk áldozatot* hanem csak törődött szívet, — 's e' kegyelmedről biztosítottál Jézusban, *kiben váltságunk van az ő vére által bűneinknek bocsánatjára,* mert azért jelent meg hogy az ördögnek cselekedeteit elrontaná. Felderítette az üdvezülés' nagy korát, *mellyet sok proféták és Iga-zak kívántak látni, de nem láthattak — boldogok is a' szemek, mellyek láthatták,* 's mellyben ebrétegett róluink az iga mellyet az atyák nem birtanak. Atyánk! légy áldott ma és örökké, hogy ennyire szeretted az embereket, kik téged nem mindig szeretnek, 's kiárasztottad réánk e' kegyelmedet, hogy kik hiszünk a' krisztusban, a' mi hitünk által megigazittassunk. Bár mindig éreznők milly nagy a' te dicsőséged a' váltság' munkájában. Mű bántunk meg téged megszegvén törvényidet, 's mégis te vezetsz idvességre, 's minden bűnökért

egy áldozatot JÉZUST elfogadtál. Megszüntetted századok' tévedését 's öszvekötted gyarló életünk' reményét az örökkévalóság' dicsőségével. Feloldoztál mások vétkeinek terhétől, kihirdetvén irgalmasságodat, melly szerént többé *a' fia nem viseli az atyának álnokságát, hanem a' melly lélek vétkezik annak kell szenvednie*, 's e' szenvedés a' töredelmességnek könnyei,— mert te megbocsátasz.

Könyörgünk ur Isten! Terjeszd ki felettünk ezután is a' kegyelmet, melly eddig kísérte életünket; de ne engedd eltompulni törekedésünket a' szent pályán; hanem segíts hogy bizzunk, higyjünk az idvezítő kegyelemben 's imádkozzunk a' bűnbocsánatért; de elszánt erővel keressük az idvesség' kenyerét, 's harczoljunk magunkal és a' világgal annak nyúgalmaért. Áraszd ki ránk JÉZUS' vére hullásának áldását; de ne nem csak bűneink elhagyására, hanem ezutáni életünk' megszentítésére, hogy az ő példája, az ő intései és tanításai teremjék meg érdemlett gyümölcsüket, az emberiség' nemesedését, érzetben, akarathban és tettben. Hogy *hanem nagyobb a' tanítvány mesterénél* legyünk készek mű is buzgósággal, önáldozattal 's feddhetetlenséggel terjeszteni az országot, mellynek első szegletköve maga Jézus. 'S hogy e' szép törekedésnek jelentést adhasunk, fogadjuk szeretetünkbe a' szenvedő embereket, megemlékezvén hogy a' ki ezeket befogadja, a' ki ezeket táplálja, — Jézus iránt bizonyított szeretetet. És ha nem keresünk is szenvedést, türjük békével a' sors hiányait. Ne engedd hogy magunkat jóknak, feddhetetleneknek tartsuk; de legyünk egyen egyen magunkba szállók, alázatosok, töredelmesek, mint hű tanítványai, kiket midőn szemrehányásokkal figyelmeztetne árulója iránt; minyájon felkiáltának: *avagy én vagyok é az, mester*, hogy ez ártatlan tartózkodás erősítsen a' hozzá ragaszkodásban, nehogy életünkkel jelét adjuk az árulásnak, de *akár éljünk, akár haljunk legyünk a' Krisztuséi*. Nyomd szivünkbe, hogy te mindeneket akarsz különbség nélkül idvezíteni, nehogy elkevélyedve meg-

váltatásunkkal, megvessük azokat, kikre talán nem hatott el Jézus világossága, de a' kik még is gyermekeid, 's kik midőn vétkeztenek, nem tudták uruknak akarátját, 's megigazulnak a' te kegyelmedből mert rendeltél egy napot mellyen az egész földet ítéled meg a' fersu által, kit arra rendeltél. Adj bölcsességet, 's elég lelkieket hogy tudjunk okossággal és szelidséggel járni az emberek között 's teljesíteni kötelességeinket, és a' kegyelem terjedjen rajtunk és minden hiveden. Amen.

U. F. Frigyed szózata ez szent Atyánk! *közelgessetek Istenhez 's ő is közelget hozzátok.* Im hozzád sietünk, téged ohajtunk. A' mint telnek töredelmeskedő napjaink, közeledj te is irgalmaddal hogy megtérésünk pillanatában örvendhessünk dicsőséged jelenlétének. Amen.

Pénteken estve.

Szeretjük hajlékodat 's dicsőségednek helyét szent Isten! mert itt emeli lelkünket az imádkozó jámborság hangja a' menny' dicsőségéig, a' hova vágyik szivünk is e' bujdosásunk' földéről. Hitünk mondja, hogy ott fejlenek fel itteni életünk' titkai; a' jónak és gonosznak sorsában megbotránkozott lélek' keservei. Ott lakozik az igazság, az öröm, a' boldogság vég nélkül. Csak ott nyughatik meg lelkünk földi csalódásai után. Ezért eped érette a' lélek, és sejditi az érzelem, mint a' hol a' nyugtalan vágyok elcsendesüljenek. De oh szent Atyánk bánatos lélekkel tekintünk országodra, midőn igéd szóval szembe az égbe sovárgó lelkeknek: *avagy nem tudjátok-e, hogy a' hitlenek nem veszik az Isten országának örökségét? Szent élet nélkül senki nem látja meg az Istent.* — Ezért sugja lelkünk mindig, hogy legyünk feddhetetlenek, 's érünk fájdalmat keblünkben, ha rosszat gondoltunk vagy tettünk, — hogy menetelünk inkább lehesen országodba. Voltak is ez intésekre jobb gondolataink néha. Meglátogattuk hajlékodat, részt vettünk az áhítatoskodónak szent foglalkozásában, úri vacsorával éltünk, 's a' kegyességnek több eszközeit is tiszteltük; de bün-

telenek nem vagyunk: elhajoltunk töled, 's el dicsőséged ragyogása is szemünk előtt, a' mit éreztünk is midőn nem folytak kedvünk szerint a' dolgok, 's a' lélek mondja: *a' ti bűneitek miatt rejtézt el az Urnak orczája előttetek, hogy meg ne hallgatna.* Mí voltunk hát oka többször szenvedéseinknek. Mikor tanítottunk, nem hallgattunk az igére; — a' meghallottat nem tartottuk meg, 's elkietlenítettük sorsunkat; mert nem hittük hogy valaha meg kell bánnunk tévelygésünket. Készületlen talált hát a' gyónás' órája. Nem álltak rendben érteink, midőn az örök ítélet előérzete felmerült keblünkben. Drágán ettük a' bűn' kenyerét, 's veszéssel nyertünk kedvességet az emberek előtt. De ha visszalépés nincs többé, vigasztalásunk annyi, hogy *hit által megigazulhatunk.* A' hit pedig nem lakozik mindig keblünkben 's mint elpártolt gyermekid tévedezünk idegen útakan.... E' gondolat gyötri lelkünket most is, midőn feléd esengve nyújtjuk kezünket; mert nem felejtettük, hogy *ha ezt mondjuk: társaságunk van veled pedig sőtben járunk, magunkat csaljuk meg.*

Azért holt meg és elevenedett meg a' Krisztus, hogy visszahelyezzen az atyai szeretetbe, mellyből a' bűnök kirekesztették az embereket; de még is szent Atyánk tartozkodó lélekkel tekintünk feléd; mert nekünk szól az ige: *ha meg nem tértek 's olyanok nem lesztek mint a' kis gyermekek nem mentek a' mennyeknek országába,* és szód is: *csak arra tekintek a' ki töredelmes szívü.* Minket pedig nyom a' vád hogy megtértek nem vagyunk, sem eléggé töredelmesek. Végy óltalmadba, pártfogásodba 's készítsd el szívünkben az idvesség' aratását, mellyet elparlagulni hagyott vétkes gondtalanságunk. Avass belé minden társaságba, minden értelembé mellyekben jót tanulhatunk, szívünk vigasztalást talál, 's lelkünk égi fényhez szokik: hogy bírjunk megválni minden érdektől, minden indulattól, mik eddig égi útunkban akadályul álltak. Ne engedd felejténünk hogy a' megváltás' kegyelme sem egyformán nyugszik minden lelken, mert *ha sokan vannak is*

*a' hivatalosok, kevesen a' választottak, 's az elsőből utolsók is lehetnek. Elhívtál mindeneket; de nem mindnek engednek akaratomnak. Adj üdvös értelmet lelkünkbe, hogy ne szeressük a' világot, mert a' ki a' világot szereti nincsen abban az Atyának szerelme. Ne ragaszkodjunk vétkesen a' föld gazdagságához, megemlékezvén hogy a' gazdag nehezen juthat országodba. Ne hallgassuk a' test' és vér' okoskodásait, mellyeknek nincs égi örökségük; hanem szentítsük meg magunkat, tisztítsuk meg szivünket töredelmességünk által. Ne engedd elkedvetlenülnünk a' bűnbánat' unalmas igájában; hanem hadd hordozzuk örömmel azt, mint a' mely bűneinknek terhét fordítja el rólunk, hogy majd midőn eljö a' számvétel órája, örömmel emlékezzünk vissza igédre: *bóldog az ember ki korán hordozta az igát.* 'S midőn így a' menny' kapuihoz jutandunk, bocsáss az ohajtott boldogságra, mellyben közel lehetünk hozzád 's a' nazaretbeli Jézushoz, ki akaratomra tanított. Közelebbről adj jó éjszakát, mellyben töredelmességhez illő gondolatok 's imádság lengjen álmat szemekre, és álmunkon hasson hozzánk az égi karok' zenéje, 's ismerkedjünk a' titkos hazával, mellyen itt annyit kell epednünk. Amen.*

U. F. Áldott Jézus, te mondottad: Jöjjetek hozzám kik megfáradtatok 's megterheltettek, és én megnyúgotlak. Im a' napi gondok alatt elfáradtunk, bűneink érzete által terhelte-tünk, nyugoss meg testünkben és lelkünkben, közbenjárónk lévén szent Atyád előtt. Amen.

Szombaton reggel.

Hegyelmes Atyánk, nagy Isten! *vidámits meg minket a' mi nyomoruságinknak napjai után. Vidámits meg a' töredelmeskedés szomorú napjai után. Mert lám a' sötétség eloszlik, az éj kivirad, de a' büntudat' éjjele nehezen virad lelkünkben. Az idő siet, mi maradunk. Az idvességre szánt hét hanyatlík 's mi nem vagyunk megtérve. Kiket e' hét első reggele bűnben talált, megle-*

het azon úton vannak e' pillanatban is. Meglehet, erőtlenségre erőtlenség, bűnre bűn halmozódott 's így naponként nehezedett a' pálya igája. Heteink hanyatlása felfel ébreszti lelkünket. Korunk' hanyatlásával vágyaink is esendessednek; de a' bűn kikeresi a' védetlen pillanatokot, 's újabban legyőzi áldozatait. Ezért maradnak süker nélkül néha szentségre szánt heteink, 's a' cél, melly felé a' vallás biztat, messzebb messzebb halad előttünk. Elhagyja az égi erő is a' magáról elfelejtkezett szívet. A' lélek mondja: *az ur veletek van, ha ti is ő vele lesztek; ha őtet keresenditek megtaláljátok; de ha őtet elhagyandjátok, ő is elhagy titeket.* Érezzük e' helyzetünk szomorú állását szent Atyánk, 's *mint a' szomju szarvas a' kútforra, eped lelkünk hozzád, mivel tudjuk, bódog a' halandó kit nem terhel bűneinek vádja, mert megbocsátottad.* Adj hát erőt, hogy térjünk meg, 's örvendjünk a' megtérés üdvének. Juthassunk hozzád hitünkkel, 's te légy közel szeretetteddel, melly nélkül nincs megtérési erő keblünkben. Juttass nekünk is a' megtérés' bódogságából, mellyben hű szolgálid örömmel néznek vissza egykori botlásaikra. Bódogok ők mert azon botlások többé nem keseritik. Nem gyötri a' félelem mellyel bűneik között mardosta lelkök ismerete, 's mellyel utosó végökre kellett tekinteniök. Leszünk-e mi illy bódogok szent felség, jelentsd meg. Jelentsd meg ha eljő-e reánk, és mikor az óra, mellyben gyermekkorunk' idővesztéseit kipótoljuk; ifjuságunk tévedezéseit helyre hozzuk, 's napi vétkeinkért is elégtételt adva meneküljünk azok' kinjától. Jelentsd meg hogy térjen a' derültség lelkünkbe. Csak annyit tudunk magunkról hogy ha egyik óra elfelejteti, a' másik eszünkbe juttatja vétkes örömeiket keresni. Ha beszéded felbuzdit, a' világ kiöltja keblünkben a' szent törekedést. Ha a' mennyeiekre gondolva erős elszántság keletkezik szívünkben törvényeid iránt, földi bálványainkra tekintve ismét visszaesünk bűneink fogságába.

Irgalmasságnak Atyja! Emeld ki lelkünket e' bizonytalan, e' kétséges hánykodásból 's erősíts annyira,

hogy midőn megismertük az igazságot, attól semmi el ne vonjon; hanem élet és halál, szükség és gazdagság, megvettetés és becsültetés tekintete nélkül tegyük meg azt, miben megfelelünk a' bizodalomnak, melly kísér az életen. Mútasd meg a' kicsinhitűeknek példákban is a' megtérés' drága gyümölcsét. Vidd el az olly házakhoz hol a' ki eddig vétkezett már nem vétkezik, rend uralg a' zavarok nyomán, csend a' békétlenség' harczi után. Nyisd meg a' kebleket, mellyekben a' legyőzött indulatok többé nem küszködnek, nem epednek tiltott után, 's kik mint a' fogoly kiviselt lánczaikat örömmel rakják le a' kívánságokat mellyek közt hiában annyit szenvedtek. Mútasd meg nekik ezeket és tanítsd meg, hogy ha nem leszünk is világ szerint gazdagabbak a' megtéréssel, lelkünkben az örökélet' kincsei gyűlnek össze, 's visszafizetik a' vesztsést, mellyet a' vétkes örömeiktől elszakadva érezünk, hogy higyje minden szív miként: *nagy békességök van törvényeid szeretőinek 's nincsen bántatásuk.* A' megtérőt fogadd kegyelmedbe, hogy miket megtérésével vesztett az emberek között is, nyerje vissza dicsőbb úton. Elvesztett barátaiért nyerjen jó akarókat hiveid között. Félben maradt örömeiért fűszerezd életét a' lelkiismeret' édes nyugalomával, 's magad is habár egykor elpártolt tőled, fogadd atyai szeretetedbe, 's mint ama megtért fiunak atyja a' maga házában, hirdess örömet angyalaid között, *hogy megtaláltatott a' ki elvult veszve, feltámadott ki megholt volt,* úgy is frigyed mondja, *hogy öröm lesz mennyben egy megtérő bűnösön.* Foglalj pedig e' kegyelmed' sorsossai közé minket és e' gyülekezet minden hiveit, hogy a' kik eddig széledezve jártak nyájad után, nem szerették hajlékodat, nem hittek örökéletet, térjenek jobb gondolatra, keressék meg útaidat, szeressék törvényeidet, szeressék felebarátait, 's éljenek dicsőségedre és idvességökre. Amen.

U. F. Kegyelmes Istenünk! Szolgádnak, midőn töredelmeskedve gyont meg: *Vétkeztem az Ur ellen, ezt izened: az Ur is elvette a' te bűnödöt.* Vallást teszünk mi is hogy vétkeztünk ellened, vedd el bűnünket, könyörgünk. Amen.

Szombaton estve.

Idvességünk' Istene, mennyei Felség! Elhoztuk még is elődbe töredelmeskedő szivünket, hogy *kisérts meg minket és lásd meg ha jó úton járunk é és hordozz a' te útaidon.* Mert erőtelenebbek vagyunk, hogyses magunkat megítélhetnök. Adtál lelkünknek értelmet, szivünkbe nagyra törekedő érzelmeket, hogy tudjuk és bírjuk megkülönböztetni a' jót a' gonosztól. De erős ösztön rejlik keblünkben az élet' hiábanvalóságai iránt, 's ez sokszor támadja meg és győzi le szebb törekedéseinket. Lám e' hetet is bűnbánatnak szentelte buzgóságunk, részt vettünk az Ige tanításaiban 's naponként feléd sohajtottunk, imádkoztunk, tiszták még sem vagyunk. Itt látod Atyánk elgyengülve az emberiséget. Itt megállapodhatás nélkül ingadozni a' jó és gonosz utáni vágyódásban gyermekeidet, kik elváltoztatták értelmöket, a' jót gonosznak, a' gonoszt jónak mondják, 's azt hiszik előtted kedves dolgot cselekesznek akkor is, midőn nincsenek jó útban. Minket illet e' panasz kegyelmes Isten. Mi változtattuk el gondolatainkat: az irigységet helyes önszeretetnek tekintettük, a' kevélységet nagyra törekedés' szent ösztönének neveztük, fősvénykedéseinkben azt hittük takarékosok vagyunk, 's midőn tékozoltuk a' reánk bizottakat, azt mondtuk, csak a' világiakhoz ragaszkodást gyengítettük keblünkben. Ezért a' melly hét bűnben talált, abban is hagyott. A' melly nap elhozta a' vétkes örömei alkalmait, bizonyosságot tett eltévedettségünkről. Jöttek bár napok és esztendőök, az elcsábult értelem megett menedéket találtak a' vétkek is, és kegyelmed nélkül századok múltán sem birnánk megtérni. Atyánk! mi lesz belőlünk ha így telik el az élet, 's így talál a' halál?! E' bús felleg szivárványán merül fel neved és igéd: *a' hol nevededik a' bűn, ott a' kegyelem sokkal inkább bővölködik; és: a' kegyelem megadatik néktek mikor a' Krisztus megjelenik.* De igéreteidről 's intéseidről a' gonoszban helyezett

világ elfordította szivünket, 's reánk estek hiedelmünk' szomorú következései, *mert vétünkkel magunknak ártunk, boldogságot pedig vele nem háborítjuk.* Ezt érezzük most mélyebben mint valaha, mert volt idő engedve megtérésre; de használatlanul tüntek el órái életünkől 's heteink alkonyán a' nehéz pillanat jut eszünkbe, melly fogja mondani: *Idő többé nem leszen.*

Irgalmas Atyánk! ne engedd hogy csalódásink terhe alatt végkép' elessünk. De ha szenvedéssel, könnyhullatással kell idvességet vásárolnunk, ám legyen. Hozd el a' esapást az inséget keblünkben 's földünkön, hogy szenvedjünk most míg van erőnk tünni, 's ha ez életben kiszenvedtük égi elhivatásunk' keresztét, *vessződ és botod megvigasztalt.* De hogy türesünk pillanatain újabb kísértet ne vegyen erőt lelkünkön, állj mellettünk 's lelkednek azon igéjét melly valaha bűnöst térített, 's a' mennyországnak megnyert valakit, nyomd szivünkbe, hogy többüljön velünk is az idvezülendők' serege. Midőn látod hogy a' saját esztelenkedéseibe bonyolodott sziv nem tudja magát tanácsolni, gyújtsa meg mennyei tüzed töredelmeskedése áldozatát, és e' tűz mutassa meg az egyenes útat hozzád, ugy is te mondtad: *az elveszettet megkeresem, az eltévelyedettet visszahozom.* Csak is e' hittel válhatik meg a' sziv a' maga bálványaitól. Ne engedd felejtenuk, hogy egyik tévedés a' másikat szüli bennünk, ha nem hallgatunk akaratra, 's ön vesztünkre bocsátsz vakmerőségünkben hogy érezzük elhajlásunk ostorát, mint az Izrael, melly *nem hallgatta beszédedet 's azért elbocsátottad hogy járjanak esztelen tanácsukban;* minden jó érzés pedig újabbakat fejt ki, hogy beteljék az irás: *a' kinek van, több adatik hozzá.* Hogy ezekben lelkesülve törekedjünk ön erőnken is, megérdemelni elhivattatásunk dicsőségét. Így akarunk szent Atyánk megválni e' szent héttől, 's éldelni a' töredelmesség' jutalmazó érzetét, — 's készülni a' megváltás asztalához, esedezünk ne hagy el e' lelkünkben ' nagyra nőtt pillanatban. 'S midőn bűnünk érzete talán ez éji nyugalomunkat is háboritná, é

akkor is midőn szent fiad' asztalához járulunk, 's majd majd mennyei jutalomérti esedezésünk' pillanatában is, vigasztalj igéddel: *mint a' felhőt eloszlattam, elvettem bűnödöt, 's megváltottalak. Amen.*

U. F. Megigazulva 's bűnbocsánati irgalmad érzetében akarunk megválni e' héttől szent Isten! Bocsásd meg bűneinket. Igazíts meg szent lelked által, hogy nyugodt lélekkel alhassunk el a' békövetkező éjen; 's ha talán ez éj halál-álmunk kezdő órája lenne, vigasztalj meg az elválás' keservében ama drága igérettel: *velem lész paradicsomban. Amen.*
